

лия конь и подаваха китки. Женитъ махаха съ ржка, обграждаха царкинята, отвърщаха на въпроситъ ѝ. Мария не обръщаше внимание на подканитъ на стражата да се не спира и безъ да се бои отъ гнѣва на Борила, дълго разговаряше съ людетъ, разпитваше ги за грижитъ и неволитъ имъ, обещаваше помощъ и застъпничество тамъ, където можеше да се чуе думата ѝ. Въ политъ на Трапезица се бѣ събрала огромна тълпа. Чуваха се женски писъци, груги мъжки закачки.

Юмуруци се издигаха въ свѣтлия въздухъ. Мария не се стърпѣ, скочи отъ коня си, отправи се къмъ тълпата. Людетъ се стѣписаха назадъ. Свититъ юмуруци паднаха, гласоветъ млькнаха.

— Какво има? Какво става тукъ? — попита царкинята.

Всички се спогледаха, наведоха глави. Следъ това една стара жена, съ разчорлени коси и бледо лице се хвърли предъ краката на девойката.

— Набедиха ни! Съ подла измама искатъ да ни изхвърлятъ отъ дома ни!

— Не е вѣрно! Не е вѣрно! — се развикаха внезапно всички и отново дигнаха ржце, въ ядни движения, освирѣпѣли, сякашъ обезумѣли. — Синътъ ѝ е боленъ отъ проказа, а тя го крие въ къщи! Да ни зарази всички! Да пламне цѣлиятъ градъ! Дръжте ги, дръжте ги! Подпалете къщата имъ! Да се изчисти излъно скверния имъ домъ!

— Милостъ! Помощъ! — се разписка старата. — Лъжа е! Синътъ ми е чистъ и здравъ! На гърдитъ му има рана отъ копие!

— А къде се губи по цѣли дни, та се таи като звѣръ въ бърлогата си? Защо не смѣе да излѣзе по бѣлия свѣтъ? Кой го е ранилъ въ къщи съ копие?

Богомилката изгледа отчаяно Мария. Само тя можеше да помогне. Не бѣще ли дъщеря на добрия царь Иванъ?

— Лъжци и измамници! — се развика тя задъхано. — Вие знаете добре кой е синътъ ми! Знаете къде ходи и кой го е ранилъ! Знаете кой пусна нарочно мълвата за проказата! Само да го начистите отъ свѣта! Да се отърве

Кашяно?